

„Van alles beroofd.”

Naar een schilderij.

EENS heeft hij de hofstede betrokken vol plannen en illusies. Hij zou 't er wel klaren. Hij was immers jong en sterk en behoorde tot de menschen die hun vak verstaan. Wat anderen konden, wat anderen aandurften, zou hij ook wel met goeden uitslag ten einde brengen.

En de jaren gingen voorbij. Er kwamen tijden, dat het inderdaad scheen alsof een blijde toekomst lichten zou. Rijke oogsten vulden de schuren, de veestapel vermeerderde en mooie winsten vielen hem als rijpe vruchten in de hand.

Maar..... het leven kan zoo hard wezen, zoo wreed. Er zijn van die hoekjes waar altijd slagen vallen. Hij moest optornen tegen allerlei tegenslag, in zijn bedrijf zoowel als in zijn huiselijk leven. Het bleef een voortdurend worstelen en roeien tegen den stroom, totdat hij, althans naar het stoffelijke, den strijd verloor. De schuldeischers kwamen met steeds klemmender eisch tot betaling. Hij kon ze niet voldoen. En eindelijk hadden ze hem „aangepakt”. Op 'n enkele kleinigheid na moet zijn gansche bezit worden verkocht.

Nu zit hij bij het weinige, dat hij behouden mocht. Straks zal hij de plaats waar' hij zooveel leed en teleurstelling heeft moeten dragen, voor goed verlaten. Waarheen zal zijn weg hem voeren.....? Waarheen.....?

De menschen hebben over „het geval” druk geredeneerd. Dat was me wat in het dorp toen de tijding kwam, dat de hofstede met toebehooren in het openbaar, wegens schuld, zou worden geveild. Er waren er, „die dat allang hadden geweten”. Nietwaar, een kind kon toch zien, dat het zoo niet zou gaan.....? Deze man had van het begin af aan een verkeerdjen weg gevolgd. Had hij toch maar naar hun raad geluisterd.....! Nu „de boel onder den hamer” gaat, wordt er nog door gebabbeld. Zie dien meneer met hoogen hoed en groote parapluie, in gesprek met de wat hardhoorende vrouw, die geen woord wil missen van wat de meneer vertelt. Met schuinen blik ziet zij naar „de slachtoffers” van dezen dag, die het dorp al verscheidene weken aan „conversatie” hebben geholpen. „Ja, dat komt er van als men niet naar goeden raad wil luisteren. Zij heeft allang geweten, dat het met die menschen heelemaal mis was. En wat ze nu zullen doen.....? Ach, ze moeten maar denken, dat het wel eens goed voor een mensch is als hij vernederd wordt. „Ja, zeg u dat wel meneer: dat houdt je klein.” Ze vinden het allebei best, wanneer een ander

BIJ DE PUINHOOPEN

zooiets wedervaart, als ze er zelf maar vrij van mogen blijven. Anderen te vertellen hoe het wel wezen moet, is voor velen een aangename bezigheid.

Intusschen gaat de veiling rustig voort. De meeste dorpelingen hebben slechts aandacht voor het paard, dat wordt verkocht, slechts een enkele ziet even van ter zijde naar den ouden man, wien niets is gelaten dan zijn kind en zijn hond.

De kinderen hebben nog de meeste belangstelling voor hem. Zie den jongen bij de kalveren en het meisje dat voor het hekje zit. In hun blikken leest men de meewarigheid. Ach, konden ze maar helpen. Waren ze maar groot, ze zouden hem wel steunen en hem niet in den steek laten. Ze zouden geen oogenblik aarzelen zooals die moeder en die dochter, die half aandacht schenken aan de veiling, maar wien toch het droef tafereel vlak bij hen niet geheel voorbij gaat.

„Waar zullen ze straks heen, de oude man en zijn dochter en zijn trouwen hond? Niet alle menschen zijn gelijk aan de zuster van Haverman uit het bekende boek van Frits Reuter: „Gedroogde Kruiden”. Als Haverman zoo ongelukkig is geweest in het boerenbedrijf, dat hij met zijn kind bij de zuster intrek moet nemen, dan vraagt deze laatste niets, dan verwijt ze niets, maar ze neemt haar broer in huis omdat het voor haar vanzelf spreekt, dat men zijn broer niet in den steek moet laten wanneer deze het moeilijk heeft.

Zijn er zulke zusters, zijn er zulke broeders.....?

De oude man schijnt allen moed te hebben verloren. Maar zijn dochter heeft haar hand op zijn schouder gelegd, als wilde zij hem laten voelen: ik ben er ook nog en de hond schijnt hetzelfde te willen uiten. Houd moed wij zijn er ook nog. Al is het water tot bijna over de lippen, misschien dat er nog raad is, misschien dat door de donkere wolken straks het zonnelicht weer breken gaat.

Zijn er onder degenen, die dit lezen, wellicht ook die zitten bij de puinhoopen van verloren geluk, van vernielde idealen.....?

Dat zij dan toch, ondanks alles, den blik opwaarts mogen blijven houden. Want daar is het licht, want daar is God. En dat zij door alles heen mogen vasthouden aan Zijn Woord en aan Zijn beloften.

Want: Als ik maar weet, dat hier mijn weg,
Door U, Heer, wordt bereid,
En dat die weg, hoe moeilijk ook,
Mij nader tot U leidt.

JOHANNES.